

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 445/2013-86

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. apríla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti P. Z., zastúpeného advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 235/2012 a jeho uznesením z 27. novembra 2012, za účasti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo P. Z. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 235/2012 a jeho uznesením z 27. novembra 2012 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 235/2012 z 27. novembra 2012 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je p o v i n n ý uhradiť P. Z. trovy konania v sume 275,94 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatštyri centov) na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. Eleny Szabóovej, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2013 elektronickou poštou a 12. marca 2013 poštou doručená sťažnosť P. Z. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 235/2012 a jeho uznesením z 27. novembra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ sa ako navrhovateľ v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 251/2011 domáhal proti odporkyni zaplata sumy 2 207,65 € s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 251/2011-264 z 29. februára 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uložil odporkyni povinnosť zaplatiť sťažovateľovi sumu 1 026,98 € s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne z dlžnej sumy od 7. mája 2011 do zaplata a zaplatiť trovy konania a trovy právneho zastúpenia. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 5 Co 272/2012-302 z 31. júla 2012 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 31. júla 2012“) rozsudok okresného súdu v odporkyňou napadnutej časti zmenil tak, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, a odvolanie sťažovateľa odmietol ako podané oneskorene. Proti označenému uzneseniu

krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ho odmietol ako podané oneskorene.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Ako sťažovateľ dokladuje priloženými výpismi z elektronickej pošty, dovolanie proti rozsudku (správne má byť uznesenie, pozn.) Krajského súdu v Bratislave podal elektronickou poštou dňa 22. 10. 2012, teda posledný deň lehoty na podanie dovolania. Na preukázanie tejto skutočnosti sťažovateľ predkladá súdu potvrdenie doručené jeho právnej zástupkyňi elektronickou poštou od „podateľňa OSBA 5“ dňa 22. októbra 2012 o 23.09 hod., kde je podanie identifikované číslom 121023001017454. Táto potvrdenka korešponduje s podaním, ktoré bolo právnou zástupkyňou odoslané 22. októbra 2012 o 22,27 hod. Podotýkam, že podanie bolo v kópii adresované aj Najvyššiemu súdu SR ako súdu dovolaciemu, a elektronické podania dňa 22. 10. 2012 (identické čo do adresátov aj obsahu) boli dve - jedno odoslané 22.27 hod a druhé o 23.17 hod. Vzhľadom na doručené elektronické potvrdenie zásielky prijatej 22. 10. 2012 o 23,09 hod. podateľňou OSBA5 je teda nemožné predpokladať, že by elektronické podanie nebolo doručené včas.

V posledný deň zákonnej procesnej lehoty bolo dovolanie sťažovateľa preukázateľne doručené súdu prvého stupňa a lehota na podanie dovolania je teda zachovaná. Z dôvodu, ktorý sťažovateľovi nie je známy a ktorý teda ani nemohol pred rozhodnutím dovolacieho súdu ovplyvniť, sa pravdepodobne v súdnom spise nenachádza potvrdenie o doručení elektronického podania. Pri tomto svojom tvrdení vychádza sťažovateľ z odôvodnenia uznesenia dovolacieho súdu, ktorý včasnosť podaného mimoriadneho opravného prostriedku vyvodzuje výhradne z poštového podania (obálka so zreteľným odtlačkom poštovej pečiatky) a o existencii (a tým ani včasnosti) elektronického podania sa vôbec nezmieňuje a ani sa v súvislosti s hodnotením včasnosti dovolania s elektronickým podaním nevysporiadava.

Sťažovateľ poukazuje na to, že rovnaký postup bol zachovaný aj pri podaní odvolania: posledným dňom na podanie odvolania, ako Krajský súd v Bratislave správne uvádza, bol 2. máj 2012. Sťažovateľ odoslal odvolanie prostredníctvom právnej zástupkyne elektronickou poštou dňa 2. mája 2012 o 11.31pm, teda 29 minút pred okamihom rozhodujúcim pre uplynutie lehoty na podanie odvolania.

Sťažovateľ predkladá súdu na preukázanie svojich tvrdení výpisy z elektronickej pošty právnej zástupkyne sťažovateľa (navrhovateľa, odvolateľa), a jednak výpis odoslaný M. W. z adresy ... ktorým sa potvrdzuje, že správa odoslaná 2. 5. 2012 o 23.33 hod. (čo je skutočný čas doručenia podania súdu) bolo zobrazené na počítači príjemcu 3. 5. 2012 o 6,36 hod. Sťažovateľ namieta, že uvedeným postupom mu bola úplne odňatá možnosť konať pred súdom ako účastník, rovnako aj zákonom zaručená možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred súdom (právo na súdnu ochranu). Ústavne neobhájiteľného konania sa v zmysle rozhodnutia o odmietnutí dovolania mal dopustiť Najvyšší súd SR, ktorý ako najvyššia inštancia súdov všeobecných, „primárne zodpovedných za dodržiavanie základných a ústavných práv“ (v zmysle početnej judikatúry ÚS SR) má dohliadať nad dodržiavaním zákonnosti pri ochrane práv účastníkov konania.

Hoci ako priameho porušiteľa sťažovateľ označuje Najvyšší súd SR, k pochybeniu pravdepodobne došlo, a to v oboch vyššie opísaných prípadoch, na súde prvostupňovom. Sťažovateľ opiera svoje tvrdenie o skutočnosť, že obe podania (odvolanie aj dovolanie) boli podané v zmysle procesných pravidiel na Okresnom súde Bratislava V, ktorý, súdiac podľa podkladov oboch súdov pre rozhodnutie o opravnom prostriedku, nezabezpečil riadnu evidenciu elektronických podaní riadne vedenie súdneho spisu (založením výpisu elektronickej podateľne do súdneho spisu) a v prípade dovolania sa zdá, že elektronické podanie sťažovateľa bolo „zatajené“ úplne, keďže dovolací súd vychádzal výhradne z poštou doručeného podania.

To, že k pochybeniu pravdepodobne došlo na prvostupňovom súde, však nepotvrdzuje správnosť rozhodnutia dovolacieho súdu (aj s prihliadnutím na to, že kópia elektronickeho podania bola doručená priamo podateľni NS SR, a rovnaká výhrada voči postupu prvostupňového súdu bola formulovaná aj v samotnom dovolaní ako dovolací dôvod), ani nemôže byť ústavne konformným dôvodom na znemožnenie prístupu sťažovateľa k spravodlivosti. Zároveň nemôžu byť uvedené pochybenia započítané na ťarchu sťažovateľa a sťažovateľ ako účastník súdneho sporu nemôže byť postihovaný znemožnením prístupu k spravodlivosti, nech už k pochybeniu došlo z akéhokoľvek dôvodu nemajúceho oporu v právnom predpise.

Naostatok, rovnaké pochybenie, ktoré sa v jednej prejednávanej veci vyskytne dvakrát, v dôsledku čoho znemožní účastníkovi prístup k súdu, nie je z pohľadu sťažovateľa

individuálnym, ale systémovým zlyhaním, z jeho individuálneho pohľadu korešpondujúcim s mediálne prezentovanou mierou nedôvery občanov voči súdom.

V dôsledku pravdepodobného opakovaného porušenia povinností prvostupňovým súdom bol sťažovateľovi znemožnený prístup k súdu, k preskúmaniu rozhodnutia v odvolacom aj v dovolacom konaní. Nesporne však ostatným rozhodnutím v konaní, ktorým došlo k neoprávnenému zásahu do ústavných a základných práv sťažovateľa, a voči ktorému nie je prípustný opravný prostriedok v štruktúre riadnych i mimoriadnych opravných prostriedkov, bolo rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Paradoxom je, že na tento súd sa sťažovateľ obrátil práve pre skoršie ROVNAKÉ porušenie svojho práva (odmietnutie podania ako podaného oneskorene). Oporu pre právny názor, o ktorý opiera svoju ústavnú sťažnosť, nachádza sťažovateľ aj v rozhodnutí NS SR sp. zn. 6 Sžhuv/3/2008, v ktorom sa konštatuje, že nezohľadnenie prijatého faxového podania vo vzťahu k zmeškaniu lehoty, resp. zastavenie konania z dôvodu, že faxové podanie bolo doručené po pracovnej dobe podateľne súdu, je odopretím spravodlivosti a zároveň čl. 36 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd pre odopretie prístupu k súdu.

Porovnateľne rozhodoval NS SR aj v konaní 8 Sži/3/2010, 6 Sžo 206/2010 (ktorý rieši síce zaručeným podpisom podpísané elektronické podanie, ale vyslovuje sa k náležitostiam podania a ich záväznosti, čo je bezsporu aplikovateľné aj na absenciu všeobecnej záväznosti internej úpravy prevádzkovej doby podateľne súdu). Konečne, odvoláva sa aj na rozsudky Nejvyššího správního soudu ČR (pri porovnateľnosti zákonnej úpravy elektronických podaní) 5 Afs 77/2005 a 5 Afs 80/2005, ako aj na nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 2492/08, I. ÚS 1286/10 a I. ÚS 547/03.

V zmysle Inštrukcie 13/2012 Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 29. marca 2012, č. 17594/2012-110, s účinnosťou od 1. 6. 2012 o postupe pri prijímaní, overovaní a evidencii elektronických podaní na sudy podpísaných zaručeným elektronickým podpisom:

Čl. 6

(1) Na posúdenie otázky riadneho a včasného doručenia elektronického podania súd pri svojom hodnotení zohľadňuje najmä nasledujúce skutočnosti:

a) pri procesnoprávných lehotách

1. okamih odoslania elektronického podania (napríklad z vlastností e-mailu),

2. okamih prijatia elektronického podania informačným systémom prevádzkovaným ministerstvom,

3. okamih prijatia elektronického podania elektronickou podateľňou určený v potvrdení zaslanom elektronickou podateľňou dátumom a časom (hodina, minúta, sekunda).

Sťažovateľ namieta, že v súvislosti s jeho elektronickým podaním nebol dodržaný ani predmetný interný rezortný predpis.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní spisová značka 1 Cdo235/20012 porušil základné práva sťažovateľa P. Z. zaručené mu čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd SR zrušuje rozsudok (správne má byť uznesenie, pozn.) Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo 235/2012 z 27. novembra 2011 (správne má byť 2012, pozn.) a vracia mu vec späť na ďalšie konanie, a ukladá mu povinnosť konať vo veci bez zbytočných prieťahov.

3. Priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v konaní o ústavnej sťažnosti, ktoré je porušiteľ práv povinný vyplatiť advokátke Mgr. Elene Szabóovej, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, do jedného mesiaca po právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Sťažovateľ sa domáha tiež priznania primeraného finančného zadosťučinenia v konkrétne neoznačenej výške, pričom tento svoj návrh odôvodňuje takto:

«... Nejde totiž o jednotlivé porušenie, ale o porušenie v jeho cause považuje za opakované, bezdôvodné a zavinené.

Po doručení rozhodnutí, pri vedomosti (sprístupnením elektronickej korešpondencie právnej zástupkyne a súdu) o skutočnom čase podania predmetného podania (či skôr -predmetných podaní), sťažovateľ stratil dôveru v nestrannosť súdu, spravodlivosť a v to, že sa vôbec domôže spravodlivosti, keď stav, ktorý subjektívne pociťuje ako evidentnú a preukázanú nespravodlivosť „potvrďuje aj súd v tejto republike najvyšší a najdôležitejší -bez preverenia skutočného stavu veci“.

Zároveň, keďže už predchádzajúce podanie sťažovateľa (odvolanie) bolo odmietnuté bez zákonného dôvodu, z jeho pohľadu „nedbanlivosťou niekoho na súde“, nadobudol presvedčenie, že za chyby súdu je opakovane „trestaný“ účastník a nie ten, kto chybu spôsobil.

Pretože sťažovateľ je kardiologickým pacientom, a (pochopiteľne) na svojej kauze je emočne zainteresovaný, v inkriminovanom období sa v dôsledku stresu zhoršili aj jeho zdravotné problémy.

Takýto postup v pomerne jednoduchnej právnej veci, aj keby ho Ústavný súd označil za nesprávny, je bezdôvodným prietahom v konaní, keď napriek odvolaniu podanému 2. 5. 2012, resp. dovolaniu podanému 22. 10. 2012 nie sú jeho podania meritórne preskúmané a rozhodnuté. Už vzniknuté zbytočné prietahy v konaní sa spätne neodstránia ani pozitívnym nálezom Ústavného súdu SR.

Popri tom, označený porušiteľ práv, ktorému bolo elektronické podanie doručené v kópii a teda o ňom mal mať vedomosť z vlastnej činnosti, je najvyšším v hierarchii všeobecných súdov, ktorý má porušeniu práv zabráňovať, a nie ho schvaľovať. Preto opísaný postup porušiteľa práv vníma ako zvlášť závažný a odškodnenie by malo plniť nielen reparačnú či reštitučnú funkciu na strane poškodeného, ale aj preventívnu na strane porušiteľa práv.»

Uznesením č. k. IV. ÚS 455/2013-18 z 11. júla 2013 ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 235/2012 a jeho uznesením z 27. novembra 2012 prijal na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti sťažnosť ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Po prijatí časti sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedu najvyššieho súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti a zároveň oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní vo veci.

Na žiadosť ústavného súdu o vyjadrenie k sťažnosti reagoval predseda najvyššieho súdu prípisom z 9. septembra 2013 (ústavnému súdu doručeným 16. septembra 2013), v ktorom vzniesol námietku predpojatosti proti sudcom ústavného súdu Ladislavovi Oroszovi, Ľudmile Gajdošíkovej a Jánovi Lubymu, ktorým bola vec sťažovateľa pridelená ako zákonným sudcom vo veci. O námietke predpojatosti rozhodol v súlade s platným rozvrhom práce ústavného súdu I. senát ústavného súdu uznesením č. k. I. ÚS 652/2013-28 zo 6. novembra 2013 tak, že sudcovia Ladislav Orosz, Ľudmila Gajdošíková a Ján Luby nie sú vylúčení z výkonu sudcovskej funkcie v predmetnej veci.

Sťažovateľ doručil ústavnému súdu 23. októbra 2013 podanie označené ako „*Doplnenie podania - odstránenie vady*“, ktorým opravil, resp. spresnil svoj návrh na rozhodnutie vo veci vo vzťahu k rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorým podľa jeho názoru malo dôjsť k porušeniu ním označených práv podľa ústavy a dohovoru, a to tak, že odstránil zjavné chyby v písaní (právna forma napadnutého rozhodnutia a dátumu jeho vydania, pozn.) a zároveň konkretizoval svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia sumou 4 000 €, argumentujúc, že „*nárok na priznanie zadostučinenia vyplýva priamo z textu ústavnej sťažnosti zo 7. 3. 2012, sťažovateľ si dovoľuje požiadať Ústavný súd SR, aby o jeho sťažnosti konal v zmysle vyššie uvedeného doplnenia (opravy) petitu*“. Sťažovateľ si zároveň uplatnil úhradu trov konania v sume 275,94 €.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti za najvyšší súd vyjadrila jeho podpredsedníčka v prípise č. k. KP 3/2013-45 z 20. marca 2014, v ktorom predovšetkým uviedla:

«*Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľa odmietnuté ako oneskorene podané obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom jeho výklad a závery nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od*

veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Z odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. novembra 2012 sp. zn. 1 Cdo 235/2012 je zrejme, že pri svojom rozhodovaní vychádzal z doručeník založených v spise (č. l. 302 spisu), a skutočnosti, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 31. júla 2012, sp. zn. 5 Co 272/2012 bolo navrhovateľovi (jeho právnej zástupkyňi) doručené dňa 20. septembra 2012. Jednomesačná lehota zákonom vymedzená na podanie dovolania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) preto začala v danom prípade plynúť dňa 20. septembra 2010, kedy rozhodnutie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť a uplynula v sobotu 20. októbra 2012, a preto posledným dňom na podanie dovolania bol pondelok 22. októbra 2012, ktorý bol riadnym pracovným dňom. Ak preto navrhovateľ podal opravný prostriedok (dovolanie) na poštovú prepravu až dňa 24. októbra 2010 (čitateľný odtlačok poštovej pečiatky na obálke č.l. 310 spisu) a súdu prvého bol doručený 26. októbra 2012, podal ho oneskorene. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pritom je potrebné poukázať aj na znenie ustanovenia § 45 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého sa údaje uvedené na potvrdení o doručení písomnosti (ďalej len „doručenka“) považujú za pravdivé, pokiaľ nie je dokázaný opak. Najvyšší súd trvá na tom, že dôvody sťažnosťou napadnutého rozhodnutia sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, k čomu najvyšší súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03, pretože nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. So závermi sťažovateľa uvedenými v jeho ústavnej sťažnosti nemožno súhlasiť, preto navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky túto aj v prijatej časti ako neopodstatnenú odmietol.»

Podpredsedníčka najvyššieho súdu zároveň ústavnému súdu oznámila, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci. Označené vyjadrenie najvyššieho súdu ústavný súd zaslal na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska právnej zástupkyňi sťažovateľa a zároveň ju vyzval,

aby sa vyjadrila, či trvá na tom, aby sa vo veci sťažovateľa konalo ústne pojednávanie. V stanovisku právnej zástupkyne sťažovateľa z 3. apríla 2014 k vyjadreniu najvyššieho súdu sa okrem iného uvádza:

«Dalo by sa očakávať, osobitne pri tvrdení sťažovateľa (dokladované listinnými dôkazmi – že sporné podanie bolo adresované aj Najvyššiemu súdu SR), že v záujme objektívneho zistenia stavu veci NS SR vykoná lustráciu evidencie (evidencií) elektronických podaní. Namiesto toho je vyjadrenie zamerané na preukázanie nedodržania zákonnej lehoty na podanie opravného prostriedku (elektronickou formou), vychádzajúc výhradne z poštovej zásielky a poštovej doručenky. NS SR teda podáva k sťažnostnému konaniu meritórne vyjadrenie, v ktorom nemá potrebu vyjadriť sa k hodnoteniu základného listinného dôkazu, ktorým preukazuje sťažovateľ opodstatnenosť svojej sťažnosti. Sťažovateľ akceptuje, že pri počte súdnych spisov môže dôjsť k ojedinelému pochybeniu (hoci aj nezaložením potvrdenia o elektronickom podaní do súdneho spisu), nemôže sa však stotožniť s tým, že porušiteľovi práva nezáleží na zistení „čo sa vlastne stalo“, a už vôbec nie na zjednaní nápravy administratívneho či právneho pochybenia.» Súčasťou stanoviska právnej zástupkyne sťažovateľa boli aj právne názory vyplývajúce z odôvodnení rozhodnutí ústavného súdu a najvyššieho súdu v obdobných veciach, ako aj konštatácia, že postup najvyššieho súdu v napadnutom konaní odporuje judikatúre najvyššieho súdu (konania vedené najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Cdo 106/2004, sp. zn. 3 Obdo 7/2012, sp. zn. 1 S 2/2011). Právna zástupkyňa sťažovateľa zároveň ústavnému súdu oznámila, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci, a v súvislosti so zaujatím stanoviska k vyjadreniu najvyššieho súdu si uplatnila navýšenie úhrady trov konania o sumu 142,04 €.

Vzhľadom na argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa doručovania dovolania proti uzneseniu krajského súdu č. k. 5 Co 272/2012-302 z 31. júla 2012 prostredníctvom podateľne okresného súdu požiadal ústavný súd o vyjadrenie k relevantnej časti sťažnosti aj predsedu okresného súdu, ktorý v podaní sp. zn. Spr. 3167/2014 z 15. apríla 2014 uviedol: *„Zo spisu č. l. 274 som zistil, že podateľňa súdu dňa 3.5.2012 o 7,35 hod. e-mailom postúpila podanie od Mgr. Eleny Szabóovej, označené ako odvolanie navrhovateľa spisovej kancelárii, kde je uvedené aj to, že odvolanie doručené e-mailom je doručené súdu 2.5.2012. Z výpisu e-mailov som zistil, že odvolanie bolo doručené súdu*

2.5.2012 o 23,32 hod. Z výpisu e-mailov v podateľni som ďalej zistil, že dovolanie bolo doručené súdu e-mailom 22.10.2012 o 23,51 hod. Z vyššie uvedeného vyplýva, že sťažovateľ má zrejme pravdu.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo jeho dovolanie proti uzneseniu krajského súdu odmietnuté ako podané oneskorene.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V zmysle čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe

ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

Pokiaľ ide o základné práva a slobody, ústava rozdeľuje ochranu ústavnosti medzi všeobecné súdy a ústavný súd. Systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislé rozhodovanie všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavou a zákonom ustanovenom procesnoprávnom, ako aj hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec súdneho rozhodovania tvoria predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ktoré sú vyvoditeľné z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Všeobecný súd by mal

v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve on má poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov [§ 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“); napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09].

Uvedené zásady vzťahov ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci, pričom úlohou ústavného súdu bolo zistiť, či napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.

Sťažovateľ zakladá svoj názor, že najvyšší súd napadnutým uznesením a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušil ním označené práva podľa ústavy a dohovoru, na tom, že najvyšší súd pri preskúvaní splnenia zákonnej požiadavky včasnosti ním podaného dovolania proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 5 Co 272/2012 z 31. júla 2012 neprihliadal na ním (v posledný deň lehoty) urobené elektronické podanie. Sťažovateľ tvrdí, že podal a doručil svoje dovolanie v súlade s platnými procesnoprávnymi pravidlami okresnému súdu a kópiu elektronického podania doručil aj priamo do podateľne najvyššieho súdu, ktorý ale napriek tomu „... vychádzal výhradne z pošty doručeného podania“. Takýmto postupom zároveň malo dôjsť k znemožneniu prístupu sťažovateľa k súdu a preskúmania dovolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu v dovolacom konaní.

Podľa § 57 ods. 2 OSP lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Podľa § 57ods. 3 OSP lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Podľa § 42 ods. 1 OSP podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami alebo telefaxom. Podanie obsahujúce návrh vo veci samej alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo urobené elektronickými prostriedkami, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní; podanie, ktoré bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, doplniť netreba. Podanie urobené telefaxom treba doplniť najneskôr do troch dní predložením jeho originálu. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada.

Podľa § 240 ods. 1 OSP účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni. Ak odvolací súd vydal opravné uznesenie, plyní táto lehota od doručenia opravného uznesenia.

Podľa § 240 ods. 2 OSP zmeškanie lehoty uvedenej v odseku 1 nemožno odpustiť. Lehota je však zachovaná, ak sa dovolanie podá v lehote na odvolacom alebo dovolacom súde.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že uznesenie krajského súdu z 31. júla 2012 nadobudlo právoplatnosť 20. septembra 2012, pričom dovolanie proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať v lehote jedného mesiaca od nadobudnutia jeho právoplatnosti. Keďže koniec lehoty na podanie dovolania pripadol na sobotu (20. október 2012, pozn.), bol v zmysle § 57 ods. 2 druhej vety OSP posledným dňom lehoty pondelok (22. október 2012, pozn.) ako najbližší nasledujúci pracovný deň.

Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že *„vzhľadom na doručené elektronické potvrdenie zásielky prijatej 22. 10. 2012 o 23,09 hod. podateľňou OSBA5 je teda nemožné predpokladať, že by elektronické podanie nebolo doručené včas“*.

Z vyjadrenia predsedu okresného súdu vyplýva, že „Z výpisu e-mailov v podateľni som ďalej zistil, že dovolanie bolo doručené súdu e-mailom 22. 10. 2012 o 23,51 hod.“.

Ústavný súd považuje za potrebné najprv uviesť, že samotná otázka, či dovolanie sťažovateľa smerujúce proti uzneseniu krajského súdu z 31. júla 2012 bolo podané včas, a teda v súlade s procesnoprávnymi predpismi, je skutková otázka, ktorej preskúmavanie ústavným súdom je vo všeobecnosti limitované jeho ústavným postavením.

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre už uviedol, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v zásade nie je skutkovým súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu, ktorým by mohol či mal odhaľovať pravdivosť skutkových tvrdení (I. ÚS 200/2011). Ústavný súd v tejto súvislosti tiež uvádza, že aj podľa rozhodovacej činnosti Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom) sa pod spravodlivým súdnym procesom na účely čl. 6 dohovoru v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Uvedené platí v zásade aj pre prípad zisťovania včasnosti podaného mimoriadneho opravného prostriedku.

V okolnostiach posudzovanej veci ústavný súd považoval za vhodné poukázať na právne názory samotného najvyššieho súdu vyjadrené v jeho doterajšej judikatúre k problematike, ktorá tvorí podstatu sťažovateľových námietok. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 Obdo 7/2012 z 29. februára 2012 k elektronickým podaniam, ktoré nie sú opatrené elektronickým zaručeným podpisom, adresovaným všeobecným súdom uviedol, že „za urobené sa považujú momentom ako dôjdu na elektronickú adresu určenú pre súd, bez ohľadu nato, kedy bude došlý elektronický dokument spracovaný (vytlačení zhmotnený, zaevidovaný, ďalej odoslaný atď.), samozrejme za predpokladu, že budú v zákonnej lehote doplnené. Keďže elektronické adresy sú aktívne bez prerušenia 24 hodín denne, nie je možnosť robiť podania takouto formou obmedzená úradnými hodinami súdov.“.

Trojdnňová lehota na doplnenie podania urobeného elektronickými prostriedkami (§ 42 ods. 1 OSP) je lehotou procesnou; pre jej počítanie, plynutie a zachovanie platia ustanovenia § 55 a § 57 OSP (vrátane jeho odseku 3). Opačný výklad, t. j. interpretovať zachovanie tejto lehoty ako výnimku zo všeobecného pravidla, nemá oporu v zákone a bol by aj v rozpore s účelom, ktorému má táto lehota slúžiť (m. m. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 219/2007 z 26. februára 2008).

Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že dovolanie sťažovateľa najvyšší súd odmietol ako oneskorene podané, keďže mal za preukázané, že dovolanie bolo podané na poštovú prepravu 24. októbra 2010 (správne má byť 24. októbra 2012, pozn.) a okresnému súdu doručené 26. októbra 2012, pričom posledným dňom lehoty bol 22. október 2012.

S prihliadnutím na vyjadrenie predsedu okresného súdu, z ktorého vyplýva, že dovolanie proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal okresnému súdu aj elektronickým prostriedkom [(e-mailom), podľa tvrdenia predsedu okresného súdu bolo podanie urobené 22. októbra 2012, pozn.], je ústavný súd toho názoru, že bolo povinnosťou najvyššieho súdu v súlade s už citovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ako aj s už citovanou vlastnou judikatúrou prihliadať na takéto podanie a náležitým spôsobom sa vysporiadať v prvom rade s otázkou, či uvedené elektronické podanie bolo urobené včas, a ak išlo o podanie bez zaručeného elektronického podpisu, či bolo doplnené do 3 dní písomne alebo ústne do zápisnice. Preto, pokiaľ najvyšší súd pri posudzovaní včasnosti dovolania vychádzal len z podania urobeného písomne, ktoré bolo doručované okresnému súdu prostredníctvom pošty, dopustil sa takého procesného pochybenia, ktoré zbavilo sťažovateľa prístupu k súdu, teda možnosti, aby najvyšší súd ako dovolací súd preskúmal ním podaný mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), pričom v konkrétnych okolnostiach posudzovaného prípadu ide o také závažné pochybenie, ktoré je z ústavného hľadiska neakceptovateľné a neudržateľné. Ústavný súd preto rozhodol, že najvyšší súd napadnutým uznesením, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Na uvedený právny záver nemá vplyv skutočnosť, že najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní nemal k dispozícii elektronické podanie dovolania sťažovateľa. Prípadné pochybenie súdu nižšieho stupňa procesného charakteru (sťažovateľ tvrdí, že elektronické podanie urobil na podateľni okresného súdu, čo potvrdzuje aj predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 15. apríla 2014, pozn.) nemôže byť pričítané na ťarchu účastníka konania, ktorý sa ochrany svojich práv a oprávnených záujmov domáha spôsobom ustanoveným zákonom, teda ak v okolnostiach namietaného prípadu v súlade s procesnoprávnymi predpismi podá mimoriadny opravný prostriedok na okresnom súde (k tomu pozri napr. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 460/97). Navyše z výpisu elektronickej pošty právnej zástupkyne sťažovateľa vyplýva, tak ako to uvádza sťažovateľ, že elektronické podanie dovolania bolo doručované v kópii aj podateľni najvyššieho súdu.

Pre úplnosť ústavný súd v súvislosti s tvrdením sťažovateľa o porušení jeho základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru tým, že obdobne ako najvyšší súd aj krajský súd odmietol jeho odvolanie urobené elektronickým prostriedkom ako oneskorene podané, poukazuje na § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

V súlade s uvedeným ústavný súd preto s prihliadnutím na petit (návrh sťažovateľa na rozhodnutie vo veci) a ním vymedzený rozsah predmetu konania pred ústavným súdom nemohol posudzovať ústavnosť postupu krajského súdu pri preskúmaní včasnosti podania jeho odvolania.

III.

V zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

V zmysle § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 235/2012 a jeho uznesením z 27. novembra 2012 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bolo potrebné zároveň v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodnúť o jeho zrušení a v záujme efektívnej ochrany práv sťažovateľa aj vrátiť vec v zmysle § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2 výroku tohto nálezu).

Po zrušení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátení veci na ďalšie konanie bude najvyšší súd povinný opätovne rozhodnúť o dovolaní proti uzneseniu krajského súdu, pričom bude viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v časti II tohto nálezu (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde).

V súlade s § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde sa ústavný súd tiež zaoberal žiadosťou sťažovateľa o priznanie finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ požadoval finančné zadosťučinenie v sume 4 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd však finančné zadosťučinenie sťažovateľovi nepriznal, pričom vychádzal z toho, že okrem vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa sa v konaní náprava dosiahne najmä zrušením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátením veci na ďalšie konanie (bod 4 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ si prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uplatnil úhradu trov konania v celkovej sume 417,98 €. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2012, ktorá bola 781 €. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby urobené v roku 2013 (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 130,16 €, t. j. spolu 260,32 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 275,94 €. Ústavný súd nepriznal sťažovateľovi úhradu trov konania za stanovisko k vyjadreniu podpredsedníčky najvyššieho súdu doručené ústavnému súdu 23. októbra 2013, keďže z obsahu tohto podania nevyplývajú žiadne nové skutkové okolnosti alebo nové právne názory (bod 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou nálezou uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. apríla 2014